

คำวินิจฉัยของ นายสุธี สุทธิสมบุรณ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๕/๒๕๕๗

วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไวยวัฒน์) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ (กรณีพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ หรือไม่)

สำนักงานศาลปกครองมีหนังสือลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ส่งเรื่องของศาลปกครองสูงสุด ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีผู้ฟ้องคดี (ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไวยวัฒน์) โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐

ข้อเท็จจริงความเป็นมาของคดี และข้อโต้แย้งของห้างหุ้นส่วนจำกัด ไวยวัฒน์ ผู้ฟ้องคดี

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไวยวัฒน์ ได้ยื่นฟ้องกรมสรรพสามิต (ผู้ถูกฟ้องคดี) ต่อศาลปกครองกลาง ขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดียกเลิกสัญญาที่กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องขายแป้งข้าวหมัก ในสถานที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนด และให้เจ้าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่เกี่ยวข้องออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลใดๆ ที่ยื่นคำขออนุญาตขายแป้งข้าวหมักโดยเสรีทั่วประเทศ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการประกอบอาชีพและการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น การประกอบธุรกิจผลิตและขายแป้งข้าวหมักเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ได้รับการคุ้มครองตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

ศาลปกครองกลางเห็นว่า เสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพโดยเสรีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ มิได้มีลักษณะบริบูรณ์หากแต่รัฐสามารถออกกฎหมายจำกัดเสรีภาพดังกล่าวได้ เมื่อพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มีวัตถุประสงค์ควบคุมและตรวจสอบการทำและขายแป้งข้าวหมัก เพื่อป้องกันมิให้นำแป้งข้าวหมักไปใช้ในการทำสุราเถื่อน การจำกัดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวจึงเป็นไปเพื่อการจัดระเบียบการประกอบอาชีพและการคุ้มครองผู้บริโภค อันเป็นวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าแป้งข้าวหมักเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นซึ่งผู้ฟ้องคดีขอใช้สิทธิอนุรักษ์และฟื้นฟูบำรุงรักษาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ เห็นว่า พระราชบัญญัติสุรา

พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติให้การทำและการขายแป้งข้าวหมักจะต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิตก่อน จึงเป็นกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติในเรื่องนี้ไว้ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว สำหรับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตออกใบอนุญาตแก่ผู้ใดก็ได้ที่มาขอขายแป้งข้าวหมักโดยเสรีทั่วประเทศนั้น คำขอของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำขอให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งศาลไม่อาจกำหนดคำสั่งบังคับให้ศาลปกครองกลางจึงมีคำพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองกลางโดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๔๖ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัตินั้น คำว่าทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติมีความหมายว่าในการบัญญัติกฎหมายจะต้องบัญญัติให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว โดยหากบทบัญญัติของกฎหมายใดก็ตามขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญบทบัญญัติของกฎหมายนั้นย่อมมีอาจใช้บังคับได้ ทั้งนี้ไม่ว่าบทบัญญัติของกฎหมายจะได้ตราขึ้นก่อนหรือหลังรัฐธรรมนูญฉบับนี้ก็ตาม ดังนั้นการที่มาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดทำหรือขายเชื้อสุราจึงเป็นบทบัญญัติที่ไม่สอดคล้องและขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่บัญญัติให้บุคคลย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งแป้งข้าวหมักเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เป็นศาสตร์และศิลปะของชาวบ้านที่รัฐธรรมนูญให้ความคุ้มครอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีห้ามผลิตแป้งข้าวหมักหรือให้ขายแบบจำกัดพื้นที่จึงเป็นการจำกัดสิทธิซึ่งรัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ นอกจากนี้มาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ ไม่ได้มีเจตนารมณ์มุ่งหมายให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตใช้ดุลพินิจในการพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้แก่บุคคลที่มาขออนุญาตทำหรือขายเชื้อสุราเพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีและคุ้มครองผู้บริโภคโดยการห้ามผลิตหรือจำกัดพื้นที่การขาย ทั้งนี้โดยเห็นได้จากแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐที่สนับสนุนส่งเสริมการผลิตการจำหน่ายอย่างกว้างขวางมากขึ้นเพื่อกระจายรายได้สู่ชนบทและยังเป็นเหตุให้จัดเก็บภาษีได้มากขึ้น ขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งเรื่องนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติมาตรา ๔๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

และคำว่าทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติตามความในมาตรา ๔๖ ของรัฐธรรมนูญนั้นหมายความว่า กฎหมายที่บัญญัตินั้นจะต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติตามความในมาตรา ๔๖ ของรัฐธรรมนูญหรือไม่ นอกจากนี้ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียกเลิกสัญญาที่กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องขายในสถานที่ที่กำหนด และมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลที่มาขอขายแป้งข้าวหมักโดยเสรีทั่วประเทศ

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ในการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดจะต้องใช้บทบัญญัติมาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาบังคับแต่เนื่องจากผู้อุทธรณ์ (ผู้ฟ้องคดี) ได้แย้งว่า บทบัญญัตินี้ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติมาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีดังกล่าวจึงอยู่ในบังคับของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้ส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ข้อพิจารณาเบื้องต้น การที่ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไวยวัฒน์) กรณีพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๒๖๔ “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวและส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้ทุกข้อทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ศาลปกครองสูงสุดแจ้งว่าจะต้องใช้บทบัญญัติมาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ บังคับแก่คดี และผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ชอบที่ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาวินิจฉัยข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีและตามความเห็นของศาลปกครองสูงสุด

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๔๖ “บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการ จัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล และยั่งยืน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา ๕๐ “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชน ในด้านสาธารณสุขโลก การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบ การประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาด หรือขจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน”

พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๒๔ “ห้ามมิให้ผู้ใดทำหรือขายเชื้อสุรา เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน สรรพสามิต”

มาตรา ๒๖ “ใบอนุญาตซึ่งออกตามความในมาตรา ๕ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๗ และมาตรา ๒๔ ให้ใช้ได้เฉพาะในสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต และผู้ได้รับใบอนุญาตจะต้องแสดงใบอนุญาตนั้น ไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย

การเปลี่ยนแปลงสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตก็ดี การโอนใบอนุญาตเช่นว่านี้ก็ดี จะทำได้ต่อ เมื่อได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

พิจารณาแล้ว สาระสำคัญที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ เนื่องจากผู้ฟ้องคดี เห็นว่า แป้งข้าวหมักเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น การห้ามทำหรือขายเชื้อสุราซึ่งตามคำจำกัดความในพระราช บัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๔ “เชื้อสุรา” หมายความว่า แป้งเชื้อสุรา แป้งข้าวหมักหรือเชื้อใด ๆ ... สามารถทำให้เกิดแอลกอฮอล์ที่ใช้ทำสุราได้ แป้งข้าวหมักจึงเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖

ให้ความคุ้มครอง นอกจากนั้น การห้ามผลิตเชื้อสุราหรือให้ขายแบบจำกัดพื้นที่ตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๖ เป็นการจำกัดสิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง ที่ให้บุคคลมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ และการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ประเด็นพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ หรือไม่ เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ มีองค์ประกอบสำคัญ คือ ประการแรก เป็นการคุ้มครองบุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม มีสิทธิอนุรักษ์ฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ประการที่สอง มีกฎหมายบัญญัติรายละเอียดตามประการแรกไว้ ตามข้อเท็จจริงข้างหุ้นส่วนจำกัด ไวยวัฒน์ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประกอบธุรกิจทำและขายแป้งข้าวหมักรายหนึ่ง ยังไม่มีการรับรองว่าเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมหรือไม่ และการทำแป้งข้าวหมักของผู้ฟ้องคดีจะถือได้ว่าเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือไม่ ยังไม่มีความชัดเจนเช่นเดียวกัน กรณีของผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่การเสียสิทธิชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นในเรื่องการทำและขายแป้งข้าวหมัก เพราะรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ ยังไม่มีกฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับรายละเอียดในเรื่องชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมและภูมิปัญญาท้องถิ่นบัญญัติไว้ จึงยังไม่สามารถพิจารณาได้ว่าการห้ามทำและขายเชื้อสุรามีผลกระทบต่อสิทธิของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมและภูมิปัญญาท้องถิ่นแต่ประการใด สำหรับพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ เป็นบทบัญญัติที่ห้ามทำหรือขายเชื้อสุรา เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาต โดยเชื้อสุราตามมาตรา ๒๔ นี้ มีความหมายกว้างขวางกว่าแป้งข้าวหมัก ซึ่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ มิได้ห้ามทำหรือขายเชื้อสุราเพียงแต่ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และการควบคุมการทำหรือขายเชื้อสุราเป็นขั้นตอนสำคัญเพื่อตรวจสอบได้ว่าสุราที่ผลิตขึ้นนั้น นำมาจากผู้ทำและขายเชื้อสุรารายใด ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการนำเชื้อสุราไปผลิตสุราที่ไม่มีคุณภาพและได้มาตรฐานอันจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน ในส่วนของแป้งข้าวหมัก กระทรวงการคลัง ในฐานะส่วนราชการเจ้าสังกัดของกรมสรรพสามิตสามารถผ่อนคลายการทำและขายแป้งข้าวหมักได้โดยไม่ต้องยกเลิกพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ แต่อย่างใด

สำหรับพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๖ เป็นเงื่อนไขการออกใบอนุญาตเกี่ยวกับสุราในหลายกรณี ได้แก่ การทำสุรา การใช้สุราทำสิ่งของ การขายหรือนำสุรามาออกแสดงเพื่อขาย และการทำหรือขายเชื้อสุรา บทบัญญัตินี้ดังกล่าวจึงมิได้กระทบต่อสิทธิของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ ที่รับรองสิทธิของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ ยังไม่มีกฎหมายบัญญัติรองรับในเรื่องชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น นอกจากนั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง ให้อำนาจ

ในการตรากฎหมายเพื่อจำกัดเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพเพื่อประโยชน์สาธารณะ รวมทั้งเพื่อจัดระเบียบการประกอบอาชีพและการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งการควบคุมเกี่ยวกับสุรานั้นจะเป็นประโยชน์กับประชาชนทั้งในด้านสุขภาพอนามัยและการจัดเก็บภาษีเพื่อประเทศชาติและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐ วรรคสอง ดังนั้น พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๖ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐

ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีต้องการให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยบทบัญญัติมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ เฉพาะข้อความตอนท้ายที่ระบุว่า ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ หมายความว่า กฎหมายที่บัญญัตินั้นจะต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติตามความในมาตรา ๔๖ ของรัฐธรรมนูญ หรือไม่ ซึ่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และต้องการให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ความเข้าใจของผู้ฟ้องคดีถูกต้องและมีผลให้มาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ข้อโต้แย้งดังกล่าวจึงมิใช่การโต้แย้งว่า บทบัญญัติของกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แต่เป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความข้อความตอนท้ายของมาตรา ๔๖ แห่งรัฐธรรมนูญว่ามีความหมายตรงตามที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจหรือไม่ คำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย จึงไม่พิจารณาในประเด็นดังกล่าว

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐

นายสุธี สุทธิสมบูรณ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ